

ellers afskaffede Begreb »Broderlod«. Endvidere er der ogsaa fra mange Sider gjort den Opfattelse gældende, at Ægtefællens Arveret burde udvides paa Slægtens Bekostning. Kommissionen har fundet det baade hensigtsmæssigt og retfærdigt for alle Tilfælde at fastsætte Ægtefællens Arveret til det nugældende Maksimum en Fjerdedel. For de to Trediedele af denne Fjerdedel bliver Ægtefællen Tvangsarving, ligesom han nu er det med Hensyn til Broderlodden.

ad § 2.

§ 2 giver den Hovedregel, at den længstlevende Ægtefælle, uden Hensyn til om det er Manden eller Hustruen, kan forblive hensiddende i uskiftet Bo med de fælles Livsarvinger og saaledes beholde hele Fællesformuen. Ægtefællen beholder altsaa Raadigheden over den Del af Fællesboet, hvorover han hidtil har raadet, og overtager den Del af Fællesboet, hvorover den afdøde har raadet. Mand og Hustru bliver forsaavidt ligestillede. Da der imidlertid i Fremtiden ligesom nu vil være mange Tilfælde, hvor Hustruen som ikke forretningskyndig vil være uskikket til at overtage Mandens Virksomhed, vilde det ikke være rigtigt uden videre at udvide den nugældende Regel om Mandens ubetingede Adgang til at sidde i uskiftet Bo til ogsaa at gælde Hustruen. I Kommissionens Udkast af 1918 § 71, jfr. Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 til Lov om Ægteskab § 141, foresloges det, at den ene Ægtefælle, hvis han skønnede, at den anden Ægtefælle ikke var egnet til at beholde Boet uskiftet, ved Testamente kunde berøve den anden Ægtefælle Retten hertil. Ægtefællen kunde da ogsaa gøre Indskrænkninger i Retten, enten saaledes at noget af Boet straks eller paa et tidligere Tidspunkt end ellers skulde udskiftes, eller ved at opstille særlige Betingelser for at blive hensiddende i uskiftet Bo. Denne Regel vilde ramme saavel Manden som Hustruen, og der var ikke aabnet Adgang til at lade Myndighederne give Tilladelse til Hensiddende i uskiftet Bo paa Trods af en testamentarisk Bestemmelse i modsat Retning. — Ved den fornyede Gennemgang af Reglerne om uskiftet Bo har Kommissionen imidlertid, fundet, at den i Udkastet af 1918 § 71 foreslaaede Regel vilde kunne virke uretfærdigt, idet den vilde aabne Mulighed for Chikanerier fra den ene Ægtefælles Side, og man har derfor ment at burde foreslaa, at begge Ægtefæller er ubetinget berettigede til at hensidde i uskiftet Bo med fælles Livs-

arvinger, men saaledes at Manden ved Testamente kan bestemme, at Hustruen, medens hun hensidder i uskiftet Bo, kun skal kunne raade over Fællesboet med Samtykke af en Tilsynsværge. For at Hustruen ikke skal kunne komme til at lide under en vilkaarlig truffen Beslutning af Manden, eller saafremt Forholdene senere maatte forandre sig, er der aabnet Adgang for Hustruen til ved Henvendelse til Overøvrigheden at faa en saadan testamentarisk Bestemmelse tilsidesat, forsaavidt den efter foretagen Undersøgelse ikke findes tilstrækkeligt begrundet i Hensynet til Hustruens eller Livsarvingernes Tarv.

Tilsynsværgen er tænkt som en Støtte for Hustruen ved hendes Administration af Fællesboet. Begrebet Tilsynsværgemaal er kendt i nugældende Ret fra § 21, 2det Stk., i Lov Nr. 75 af 7. April 1899 om Formueforholdet mellem Ægtefæller, men denne Regel vil bortfalde med Vedtagelsen af det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger. Ved Overvejelserne af, hvilken Støtte der burde gives den Hustru, der ikke findes egnet til at overtage Forvaltningen af hele Fællesboet paa egen Haand, er det blevet drøftet, hvorvidt ikke Anordning af et Lavværgemaal vilde være fyldestgørende. Et Lavværgemaal vilde imidlertid være en for indgribende Forholdsregel, idet Hustruen i saa Fald ogsaa vilde miste Raadigheden over sit eventuelle Særeje, hvortil kommer, at Lavværgemaal ikke kan anordnes uden ved Retsdekret og med hendes Samtykke. Kommissionens Overvejelser er som nævnt resulterede i at foreslaa, at Manden kan bestemme, at der beskikkes Hustruen en Tilsynsværge, idet man tillige har fundet det hensigtsmæssigt udtrykkelig at opregne, hvilke Bestemmelser i Loven om Umyndighed og Værgemaal der skulde anvendes paa Tilsynsværgemaal. Tilsynsværgens Beskikkelse maa saaledes tinglæses ved Hustruens Hjemting og, forsaavidt Fællesboet ejer faste Ejendomme, tillige ved disses Værneting. De almindelige Regler om Betingelserne for at blive beskikket som Værge og at blive fritaget for Hvervet samt om Stedet for Værgebeskikkelsen gælder ogsaa for Tilsynsværgen, der heller ikke faar nogen Raaden over Hustruens Selverhverv eller over, hvad Hustruen ved Gave eller Testamente har faaet til egen Raadighed. Endvidere skal ogsaa Reglerne i Myndighedsloven §§ 43 og 44 om Betydningen af en af en umyndig paa egen Haand indgaaet Retshandel, som han ikke har haft Hjem-